

Joan Bauerová

Skutečný domov

Skutečný domov

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Joan Bauerová

Skutečný domov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Joan Bauerová

Skutečný domov

 P R E S S

Copyright © Joan Bauer, 2012
This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc.
and Andrew Nurnberg Associates Prague.

© Eve Photography / Shutterstock.com

Translation © Eva Kadlecová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4438-1

ISBN e-knihy 978-80-264-4456-5 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4457-2 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-4455-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Kapitola 1

Pan Bennett vešel do učebny číslo 212 s igelitovou taškou v ruce. Uhladil si mikinu s nápisem SMRT STEREOTYPŮM, gumovou slepici Klaudii si strčil do podpaží, povytáhl obočí a vyskočil na stůl. Pak otevřel tašku, vytáhl z ní bochník chleba a zvolal: „Prodejte mi ho.“

A hodil chleba na desku stolu.

Peyton Crawler protočil oči až někam do hlavy, jako by byl už pár let mrtvý. Harper Wilhelmová zahlaholila: „Na tom si pochutnáte!“

Všichni šestáci na hodině angličtiny hlasitě zaúpěli. Pan Bennett zavrtěl hlavou. „Musí to být něco lepšího.“

„Máte hlad,“ zkusila to Katie Nesbittová.

Pan B. pokrčil rameny.

Pochopila jsem, kam míří. Přihlásila jsem se. „Máte rád tousty?“

Peyton Crawler se ušklíbl. „To je pitomý.“

Radši buď zase mrtvý, Peytone.

„Vlastně,“ prohlásil pan B., „miluju tousty.“

Přitlačila jsem. „S máslem a marmeládou?“

Narazil si svého oranžového kulicha a zazubil se. „Nejlíp s jahodovou.“

Měla jsem ho tam, kde jsem chtěla. Vyskočila jsem a popadla chleba. „Pak vám můžu říct, že z tohoto chleba,“ podívala jsem se na etiketu, „Domácího medového chleba tetičky Fanny, si uděláte ty *nejlepší* tousty ve vesmíru.“

Pan Bennett seskočil ze stolu a podíval se na cenovku. „Ale je drahý.“

„Stojí víc, protože je lepší,“ vysvětlila jsem mu. „A můžete si ho půlku zamrazit a pak si ho vyndat, až dostanete chuť na tousty. Zaručuji vám, že budete tak nadšený, že mu prostě nedokážete odolat.“

Došel k obrovskému B, které viselo na zdi za jeho stolem – říkal mu velké B. „Prodáno.“ Praštil Klaudii o stůl (gumovým slepicím to nevadí). „Jak to, že mi ho prodala?“

Děti se po sobě bezradně dívaly. Pan B. zamával Klaudii ve vzduchu. „To jsou ty úžasné zkušenosti z mé pestré kariéry v reklamě. *Uvažujte*. Co Sugar právě udělala?“ Pan Bennett pracoval patnáct let v reklamě, kde

vydělával slušné peníze, ale vzdal se toho, aby mohl vyučovat šestáky.

Katie zvedla ruku. „Potřebovala se dozvědět něco o vás, než vám ten chleba mohla prodat.“

„Správně. Přesvědčila mě. Vymyslela argument, který mě přesvědčil.“ Postavil se před menší B na stěně – ne tak velké B. „Takže, pokud se snažíte někomu něco prodat – nápad, bochník chleba, cokoliv – zjistěte, co je ten člověk zač.“

Pan Bennett zvedl v ruce reklamní plakát s fotkou zpěvačky, která stojí u klavíru a vypadá vážně cool. „Co je na tom obrázku divného?“ zeptal se nás.

Simon odpověděl: „Není na něm nic divného.“

„Podívej se pořádně,“ vyzval ho pan Bennett.

Carrie řekla: „Má parádní šaty.“

Pan Bennett se na plakát podíval: „Jo, jsou pěkné.“

Ozvala jsem se: „V levé ruce drží cigaretu. Nejdřív si jí nevšimnete.“

„A proč?“ zjišťoval pan Bennett.

„Snaží se nás přesvědčit, že kouření je cool,“ řekla Carrie.

„Snaží se vámi manipulovat,“ přikývl pan Bennett. „Váš mozek vnímá celou fotografii – cigarety si nejprve nevšimnete, pokud vůbec, ale pořád tam je.“

„Chtějí, abychom kouřili,“ dodala jsem.

„Přesně tak.“

A má mysl se zatoulala k panu Leelandovi, mému otci, který vypadal vždycky tak bezvadně, byl pohledný a vtipný a zdálo se, že moc miluje život, ale jeho neviditelná levá ruka věčně všechno zahazovala.

„Přesvědčování je umění. Může být mocné, a může být taky zneužito. Dnes chci, aby každý z vás, včetně těch mrtvých,“ pan B. hodil Klaudii Peytonovi do klína, „napsal zajímavou stat' o tom, jak jste kdy viděli zneužít přesvědčování – v reklamě, na internetu, kdekoliv. Podrobnosti zadání najdete na stránce velkýBvívše.com.“ Přemýšlela jsem, jestli mám psát o panu Leelandovi a o tom, jak vždycky přesvědčil Rebu, aby věřila, že nás zase všechny zachrání.

„Nejlepší tři statě přečtu nahlas před třídou, takže do toho dejte všechno.“

Nechtěla bych, aby se cokoliv o panu Leelandovi předčítalo nahlas.

Harper Wilhelmová po mně šlehla svým zlomyslným pohledem, jako by znala všechna má tajemství. Usmála jsem se a prošla kolem ní. Reba říká, že na lidi, kteří vás nemají rádi, je nejlepší se usmívat – že vás to posiluje.

A tak jsem se na Harper úplně rozzářila; zatvářila se znechuceně a odešla ze třídy. Došla jsem k panu B. Byl vysoký přesně jako já – sto šedesát tři centimetry. Na hlavě měl lyžařskou čapku s pejsky.

„Pane B., chtěla bych psát o něčem velmi osobním, ale nechtěla bych, aby to slyšela třída.“

Posunul si čepici. „Fajn, tak to napiš tak skvěle, že mě to položí a já to nebudu moct přečíst.“

Usmála jsem se: „Zkusím to.“ Dál jsem stála na místě, protože se mi nechtělo domů. Přála jsem si, abych mu mohla vyprávět všechno, co se děje u nás doma. „Ani nevím, jak mám o tom začít.“

Opřel Klaudii o svůj šálek s kávou. „Psát o osobních věcech není nikdy snadné, Sugar. Zkus si to rozložit na menší zvladatelné kousky.“

Menší a zvladatelné – to můj život zrovna nebyl.

Podíval se na mě. „Jsi v pořádku?“

Přijde na to, jak definujeme pořádek.

X X X

Domů jsem šla se svou nejlepší kamarádkou Meeshou Moyovou. Její život taky nebyl menší a zvladatelný. Už

blok od jejího domu jsme slyšely, jak se k nám vzduchem nese příšerná hra na akordeon. Meesha se zastavila a zavrtěla hlavou. Její rodina musela přede dvěma měsíci pronajmout její pokoj panu Dentonovi, který hrál, tedy který se snažil hrát na akordeon. Meesha musela spát na gauči v obývacím koutě. Její táta onemocněl a rodina nestíhala platit účty. Měly jsme hodně společného, až na to, že táta Meeshy nemohl pracovat, protože byl nemocný. Pan Leeland nemohl pracovat, protože byl gambler.

My jsme můj pokoj pronajmout nemusely... zatím.

Příšerná hra na akordeon zesilovala; do toho začal výt pes. Meesha vypadala, že každou chvíli začne výt taky, ale mě Reba učila, že musím být neustále vděčná, ať se děje co se děje. Podívala jsem se k modrému nebi. „To je ale krásný den, že?“

Meesha mě probodla očima. „Kdyby přšelo, nemohl by cvičit na verandě.“

Přikývla jsem a zamířila na svou ulici Pleasant Street, zatímco jsem intenzivně pracovala na své vděčnosti. Reba mi vždycky říká: „Vděčnost je ten nejlepší postoj k životu.“

Po ulici šel náš pošťák Chester se svým vozíkem. Můj děda Král Cole byl taky pošťák, dokud neumřel. „Pošta

jsou příběhy,“ říkával mi. „Dobrý pošták ví, co se děje v každickém domě v jeho rajónu. Ví, kdo platí složenky včas a kdo ne.“

Chester se na mě soucitně podíval a podal mi hromádku obálek s nápisem NALÉHAVÉ. Nenávidím to slovo. Jen jeden dopis byl určený mně, nebo aspoň zčásti. Byl popsáný kudrlinkovým rukopisem.

Sugar Bugr Coleová
Pleasant Street
Round Lake

Povzdychla jsem si. Můžu vám říct, že Sugar není to nejlepší jméno, jaké můžete dostat. Původně jsem se měla jmenovat Susannah. A taky jsem se měla narodit v porodnici, ale celý můj život začal jako jedno velké překvapení, když jsem se vylíhla na zadním sedadle chevroletu na parkovišti před cukrárnou ve městě Baton Rouge, v lijáku tak příšerném, že se naši do nemocnice prostě nedostali. Když jsem se pak objevila a Reba uviděla tu cukrárnu, dostala pocit, že je to boží znamení; a tak jsem přišla ke svému jménu. Ještě že ji Bůh nepřivedl třeba před masnu. Jako Uzenina Coleová bych to asi měla ještě

těžší. Co se týče pana Leelanda, na svět mi pomáhal s radostí, ale věřte mi, že od té doby se s nějakým pomáháním nepřetrhl.

Ale já byla i tak vděčná. Jakmile jsem se naučila psát, napsala jsem dopis společnosti Chevrolet v michiganském Detroitu a poděkovala jim, že vyrábějí tak fajnová zadní sedadla, že se na nich může narodit miminko a ve zdraví to přežít. Tu společnost můj dopis tak zaujal, že mi odpověděla, že během let se na zadních sedadlech chevroletů narodilo mnoho miminek, ale já jsem první, o kterém vědí, že se jmenuje Sugar.

Reba říká, že jedním z mých posláních na téhle Zemi je vnášet lidem do životů trochu sladkosti. „A sladký neznamená hloupý,“ říká. „Sladký neznamená slabý. Nemluvím o koťátech s kloboučky na hlavách. Mluvím o laskavosti. Takže jdi, Sugar Mae Coleová, a ukaž jim, co znamená být sladká.“

Hodila jsem obálku pro Sugar Bugr do popelnice a došla po pěšině k našemu domu. Žlutá barva byla oprýskaná a veranda by si zasloužila opravit, ale aspoň zčásti to zachraňovaly zavěšené květináče. Reba seděla na zápraží na bílé židli se svým růžovým telefonem u ucha a v druhé ruce svírala malý stříbrný zvoneček na řetízku, který jí

daroval vloni pan Leeland, těsně předtím, než ho už asi posté vyhodila. Pan Leeland ho koupil v Atlantě a říkal, že je to jižanský zvoneček, protože Reba vždycky toužila vypadat jako jižanská kráska, což je taková až přehnaně noblesní dáma.

Když si Reba hrála se zvonečkem, znamenalo to, že se chystá každou vteřinou vybuchnout a z posledních sil se snaží zachovat zdvořilost.

„Ano, ano,“ opakovala do růžového telefonu, „já vím, a opravdu velice mě mrzí, že jsem se zase zpozdila.“ Její hlas už zněl taky velice jižansky, její slova se táhla jako horký karamel, pod kterým taje zmrzlina. „Ale mám už tak co dělat, abych zaplatila nájem. Takže, pane, jistě pochopíte, že si pokutu za zpoždění nemůžu dovolit.“ Reba svírala zvoneček, jako by to byl záchranný kruh. Zavřela oči. „Ano, i já doufám, že se nám to brzy podaří vyřešit. Přeji vám pěkný den.“ Zaklapla telefon a zařvala: „Ty ukňouraný hamižný blbče! Kdybys měl místo mozku dynamit, ani by se ti nekouřilo z nosu!“

Chtěla jsem o té pokutě vědět víc, ale rozhodla jsem se raději neptat. Král Cole mi vždycky kladl na srdce: „I když máš dobrou, chytrou otázku, ale položíš ji ve špatnou chvíli, co z toho budeš mít?“

Odpověď: „Problémy.“

Dala jsem Rebě pusu na čelo a šla dovnitř psát stať o přesvědčování ve špatných službách.

Vždycky je fajn, když vám domácí úkoly pomůžou zvládnout nějakou oblast života.

Kapitola 2

*V našich životech jsou lidi, kterým se nedá věřit.
V mém životě je jedním z takových lidí můj táta.
Říkám si, jestli není nějaké lepidlo na táty?
Izolepa, která by udržela lidi pohromadě?
Tolik si toho pamatuju a přeju si, abych zapomněla.
Všechny ty hádky, když si půjčoval peníze a nikdy je
nevracel.
Všechny ty chvíle, když se mnou hrál karty o peníze.
Byla jsem malá a on vždycky vyhrál.
Když se to stalo, měl v očích takový zvláštní výraz.
Někdy zmizel a nevrátil se strašně dlouho.
Měl dar přesvědčovat lidi.
Jeho hlas zněl, jako že myslí každé slovo smrtelně vážně,
jeho oči se naplnily láskou,
a bylo těžko uvěřit, že to, co říká, není pravda.
Ale nebyla.
Mít takového tátu člověka hodně naučí.*

*Jedna z těch velkých lekcí byla, že lidi poznáte
ne podle slov, která říkají, ne podle slibů, které vám dají,
ale podle toho, co udělají.
Chci být člověkem, který udělá to, co řekl, že udělá.
Chci, aby lidi věděli, že mi můžou věřit.*

Pan B. chtěl, abychom napsali stat', ale místo toho ze mě, z nějakého tajného místa ve mně, vyplynuly tyhle verše. Bude to muset skousnout.

O mém otci by se asi dala napsat spousta básní.

Moje babička, maminka pana Leelanda, říkala: „Musíš si svého táty vážit, Sugar, protože má za sebou tak těžké časy, že si to ani nedovedeš představit.“

Nevím, jaké těžké časy to byly a v čem se lišily od těch, kdy utrácel peníze za hazard. Zeptala jsem se Krále Colea, jak si má člověk vážit někoho, komu nevěří.

„Hm, to je těžká otázka, se kterou učenci zápolí už celá staletí. Shodli se jen na jednom – že to není nic snadného.“

„A vymysleli nějakou odpověď, kterou by pochopilo i dítě?“

„Dá se říct, že ano. Každý živý člověk má v sobě něco dobrého i něco špatného. Někteří lidé tvrdě pracují

na rozvoji těch dobrých částí, jiní rozvíjejí jen ty špatné. Myslím, že si můžeme vždycky vážit potenciálu člověka – toho, čím by mohl být –, ale určitě se nám nemusí líbit, když se chová špatně. Víš, jak to myslím?“

„Jako že v sobě má člověk dobro, ke kterému se neumí dostat?“

„Přesně tak. Jako by bylo zamčené ve skříni.“

„A člověk od ní nemůže najít klíč.“

Děda se zasmál a zapsal si to do notesu. „To je dobrá odpověď, ne? A já tě odted' uznávám za její právoplatnou autorku.“ Psal dál: „Tuto teorii poprvé formulovala Sugar Mae Coleová, jeden z velkých mozků naší doby.“

Zasmála jsem se. „To nejsem.“

„Tohle je moje kniha. Můžu tam psát, co si myslím já.“

Zařadil to do druhé kapitoly své autobiografie *Pravdy, na kterých si trvám*. Král Cole nebyl opravdový král, ale vždycky cítil, že má v sobě něco královského. Strašně se mi po něm stýskalo. Když jsme ve škole měli týden inspirace, vyrobila jsem jeho plakát. Stál na něm při západu slunce a vedle byl nápis NĚKTERÁ SLUNCE NIKDY NEZAPADNOU.

„Co to má znamenat?“ zeptal se ne zrovna mile Peyton Crawler.

„To znamená, že měl v sobě tolik světla, že zaplnilo celé nebe.“

„To nechápu.“

„S tím nic nenadělám.“

Král Cole byl u desáté kapitoly své autobiografie, když umřel. Přečetla jsem všechny kapitoly kromě té třetí, „Ženy, které jsem znal a někdy miloval“. Dočetla jsem až k té části, kde se v samoobsluze v Baton Rouge seznámil s krásnou Marlou Monroeovou, když mi ji Reba vytrhla z ruky.

„Můžu si to aspoň přečíst, až budu starší?“

„Ne, nemůžeš.“

Nevím, kam tu kapitolu schovala. Hledala jsem ji všude.

To úplně poslední, co mi řekl, bylo: „Není to fér, ale někdy se dítě musí chovat jako dospělejší, než ve skutečnosti je. Když se ti to někdy stane, modli se, ať ti Bůh prozradí, co máš udělat. Slyšíš?“

„Ano, pane.“

Vzal mě za ruku. „V tomhle životě občas upadneš – tak jako každý. Ale ty jsi druh člověka, co nezůstane dlouho ležet. Musíš zase vstát a jít dál, ať se děje co se děje.“

„Ano.“

Když pak umřel, napsala jsem mu děkovný dopis. Kéž bych s tím nečekala tak dlouho. V knihovně jsem si ten dopis okopírovala a rozplakala se u kopírky.

„Copak se ti stalo?“ zeptala se mě knihovnice.

„Umřel mi dědeček.“

„Ach, drahoušku.“ Vzala z výpůjčního pultu vázičku s čerstvými květinami a podala mi je. „Ty jsou pro tebe.“

Vzhledem k tomu, že to bylo v knihovně, jsem si nebyla jistá, jestli je nebudu muset vrátit, a tak jsem se raději zeptala.

„Ty si můžeš nechat,“ ujistila mě.

A to už od knihovnice něco znamená.

Vzala jsem je s sebou do pohřební síně a položila je vedle rakve Krále Colea. Vždycky tvrdil, že až jeho autobiografie vyjde, bude na čestném místě pultu s knižními novinkami. Všechno, co mi děda říkal, byla vždycky pravda, až na tohle.

Svůj děkovný dopis jsem mu vhodila do rakve, než ji zavřeli.

Milovaný Králi Cole,

nevím, jak ti mám poděkovat za všechno, co jsi pro mě udělal. Myslím, že každé slovo, které jsi mi kdy

řekl, zůstalo v mém srdci, a slibuju ti, že ani jedno neztratím. Staral ses o mě, když to můj vlastní otec nedokázal. Byl jsi šťastný, i když nebylo proč, a naučil jsi mě milovat život a lidi. Nevím, co si bez tebe počnu, ale chci, abys věděl, že se stanu tím člověkem, jakého jsi ve mně vždycky viděl. Nevím jak, ale stanu.

Miluju tě, dědečku, a budeš mi šíleně chybět, ale budu si představovat, jak v nebi tančíš a máš se báječně. Ne každý má to štěstí žít s opravdovým králem, a já ho měla. Slibuju, že to nikdy nebudu brát jako samozřejmost.

XOXOXOXOXOXOXOXOXOXOXOXOXOXOX

Sugar

A když jsme se pak vrátili domů z pohřbu, vzala jsem svůj deník a napsala do něj: *Dnes se musím chovat jako dospělejší, než ve skutečnosti jsem.*

X X X

Zamířila jsem přes zahradu Iversonových ke stezce kolem kopce, která vedla k domu paní Pittmanové, kam jsem

chodila na brigádu. Dostat tu práci nebylo nic snadného. Paní Pittmanová zatelefonovala do naší školy, že hledá „děcko s dobrým přístupem, které zvládne elementární úkoly“. Přihlásili se jí tři osmáci, kteří pravděpodobně věděli, co znamená elementární. Já byla v šestce a připravená na cokoliv: jen jsem si potřebovala vydělat peníze.

„Proč bych si měla vybrat tebe, a ne osmáka?“ zeptala se mě paní Pittmanová.

„Protože osmáci ne vždycky dělají, co se jim řekne, madam. Já jsem ještě mladá a uctívá.“

„Tak si hled' toho, ať to tak zůstane.“ A hned jsem tu práci dostala. Teď je mi dvanáct, a uctívá jsem z větší části pořád.

Došla jsem po pěšině ke starému kamennému domu. Její hospodyně Leona právě zametala dvůr.

„Jak jí dneska je?“ zeptala jsem se.

Leona jen zavrtěla hlavou a zametala dál. Prošla jsem vchodovými dveřmi, otřela si boty o rohožku s nápisem JDĚTE PRYČ a minula sbírku kukačkových hodin. Byly přesně tři hodiny, takže se všechny kukačky najednou zbláznily.

Kuku, kuku, kuku.

Ty sem vážně zapadaly. Zatukala jsem paní Pittmanové na dveře ložnice. „To jsem já.“

„Moje dětičky,“ řekla, „mají hlad.“

Otevřela jsem dveře. „Ano.“ Zvedla jsem sáček s kousky chleba.

Zadívala se z okna k jezeru. „Teď už víš, co jim máš říct.“

„Že vás moc mrzí, že s nimi už nemůžete trávit čas, ale to neznamena, že na ně nemyslíte.“ Právě tady ztratila nit Meesha, když za mě jednou zaskakovala, protože mě bolelo v krku tak strašně, že jsem nemohla ani jíst.

„Správně. A jídlo máš?“

Zvedla jsem sáček s kousky chleba.

Usmála se. „A nezapomeň se podívat po Bessie.“

„Nezapomenu.“

Paní Pittmanová věřila, že na dně našeho jezera Round Lake žije Bessie, sestra slavné skotské Nessie z jezera Lochness, a jen čeká na své odhalení. „Příšery vědí, jak se schovat,“ poučila mě. „Když je chceš najít, musíš pátrat po znameních. Hledej stíny, sleduj každý pohyb na hladině.“

„Dobře.“ Zamířila jsem ven, sešla po stezce k malému jezeru a hodila do vody pár kousků chleba. Kachničky si pro ně rychle připlavaly.

„Tak poslouchejte, kamarádky. Jsem placená za to, že vám tohle povím. Paní Pittmanová vzkazuje, že s vámi

už nemůže trávit čas, protože je nemocná, ale to znamená, že na vás nemyslí. Tohle vám posílá.“ Hodila jsem do vody další chleba a tucet kachen se vydalo za ním, takže se celá hladina rozvlnila.

Posadila jsem se na břeh a rozhlížela se po hladině jezera. Opravdu tu někde v hloubce číhá jezerní nestvůra? Paní Pittmanová mi o Bessie pověděla hned první den, co jsem k ní přišla pracovat.

„Ona čeká,“ vysvětlila mi.

„A na co?“

„Na své velké odhalení. Jen si s námi pohrává.“

Jednou jsem potkala opravdovou nestvůru. Nebyla v jezeře, stála u dveří našeho domu.

„Kde máš tátu?“ zavrčela.

„Není tu.“

Byl to chlap a měl veliké ruce. Zapraskal klouby.
„A kde je?“

„Já... já nevím. Je s námi jen někdy. Neviděla jsem ho už –“

„Tak řekni fotrovi tohle. Pověz mu, že jsem tu byl a že sem budu chodit tak dlouho, dokud nezaplátí všechny prachy, co nám dluží. Myslíš, že si to zvládneš zapamatovat?“

Myslíte, že to někdy zvládnou zapomenout, pane?

Hodila jsem do vody zbytek chleba. „Jsi tam, Bessie?“

Co vlastně jezerní nestvůry žerou?

Chleba?

Kachny?

Nebo šestáky?

Kapitola 3

Pan B. přečetl mou báseň o špatném přesvědčování hned dvakrát a zavrtěl hlavou. Měla jsem za to, že to znamená, že jsem propadla, a potom, co jsem si vylila srdce ze všech těch zmatků kolem svého táty, to pro mě byla dost bolestná rána.

Podíval se na mě. Zhluboka jsem se nadechla.

„Dokázala jsi to, Sugar. Dostala jsi mě. Položilo mě to tak, že to nemůžu číst před třídou.“

Po tvářích se mi rozlil úsměv.

„Mluvila o svém tátovi ještě s někým? Tohle je moc těžká věc.“

„Jen s dědečkem.“ *A ted' s vámi.*

„A pomohlo to?“

„Mluvit s ním pomáhalo vždycky.“ Zmínila jsem se o zamčené skříni.

„Udělej pro mě něco. Napiš někdy i o té skříni.“

Nebyla jsem si jistá, jestli můj mozek na něco takového stačí, ale slíbila jsem, že to zkusím.

„Vážím si toho, jak moc se snažíš, Sugar.“

Když to dořekl, zatočil Klaudií ve vzduchu.

Nechci nikdy odejít ze šestky. Nikdy.

Cestou do kantýny jsem o tom pověděla svému kamarádovi Woodymu. „Život je víc než šestá třída,“ odpověděl.

„Nedovedu si představit, že budu mít někdy lepšího učitele než pana B. Totiž, kolik lidí si na vyučování bere gumovou slepici?“

Přikývl. „Je možné, že Klaudie je unikát.“

V tu chvíli do mě s chichotem prudce vrazila Harper Wilhelmová. Upustila jsem knížky. Smála se tomu. Cítila jsem, jak mi rudnou tváře, ale jen jsem se na ni usmála ještě zářivěji. Woody přiblížil obličej těsně k ní. „Hrát si na nákladák ti jde, Harper.“ Pak mi pomohl posbírat knihy.

Má báseň o panu Leelandovi zapadla do kouta. Woody ji šel sebrat.

„Nečti si to! To je osobní!“

To jsem neměla říkat. Harper se na ni úplně vrhla.

Zaječela jsem: „Dej mi to, Harper!“

Snažila jsem se jí papír vytrhnout, když začala číst: „V našich životech jsou lidé, kterým se nedá věřit. V mém

životě je jedním z takových lidí můj táta.“ Smála se tomu a já ji za to nenáviděla. Už mi bylo jedno, co říkala Reba o tom, že mám být sladká. „Říkám si, jestli není nějaké lepidlo na táty?“ Šklebila se.

Cítila jsem, jak můj obličej pomalu nachoví. Woody jí ten papír vytrhl. Tolik dětí se na to dívalo! Teď to věděly všechny. Zůstat v šesté třídě navěky už mi najednou nepřipadalo jako dobrý nápad.

Objevil se pan B. Většinou se nerozčiluje, ale teď naštvaný byl. Namířil na Harper prst: „To bylo hodně laciné, Harper.“ Rozhlédl se. „Jen abyste všichni věděli, je to nejlepší sloh z celé třídy. Napsat ho chtělo velkou kuráž, a vy byste se něčemu tak hlubokému a upřímnému neměli smát.“ Probodl očima Harper, která koukala do země. „Chystal jsem se jít na oběd, ale asi bude lepší, když tě odvedu do ředitelny.“

„Za co?“ vyjekla.

„Za nevhodné, bezcitné a stupidní chování.“

Na to slovo od S všechny děti vykulily oči.

„Nějaké otázky?“ dodal pan B.

Všichni koukali do země, kromě mě. Já koukala na pana B. jako na anděla, který se snesl na zem, aby mě zachránil. Pak už jen přikývl a odvedl Harper do ředitelny.